



Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie  
**TISKOVÁ ZPRÁVA č. 157/20**  
V Lucemburku dne 9. prosince 2020

Rozsudek ve věci C-132/19 P  
Groupe Canal + v. Komise

## **Soudní dvůr zrušil rozhodnutí Komise, kterým se závazky nabídnuté podnikem za účelem ochrany hospodářské soutěže na trzích prohlašují za závazné**

*Možnost smluvních partnerů podniku, který se zavázal nedodržovat některá smluvní ustanovení, obrátit se na vnitrostátní soud nemůže napravit účinky rozhodnutí Komise, kterým byly tyto závazky prohlášeny za závazné, na smluvní práva těchto smluvních partnerů.*

Společnost Paramount Pictures International Ltd a její mateřská společnost Viacom Inc. (dále jen společně „Paramount“) uzavřely s hlavními poskytovateli placeného televizního vysílání v Evropské unii, mezi něž patří společnosti Sky UK Ltd a Sky plc (dále jen společně „Sky“), jakož i společnost Groupe Canal + SA, licenční dohody o audiovizuálním obsahu.

Dne 13. ledna 2014 zahájila Evropská komise šetření týkající se možného omezování narušujícího poskytování placených televizních služeb v rámci dotčených licenčních dohod za účelem posouzení jejich slučitelnosti s článkem 101 SFEU a článkem 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru (EHP). Toto šetření ji dne 23. července 2015 vedlo k tomu, že zaslala společnosti Paramount oznámení námitek týkající se některých ustanovení obsažených v licenčních dohodách, které uzavřela se společností Sky. V projednávané věci se jedná o dvě související ustanovení, z nichž cílem prvního bylo zakázat společnosti Sky nebo jí omezit možnost reagovat kladně na nevyžádané nabídky ze strany spotřebitelů s bydlištěm v EHP, avšak mimo Spojené království a Irsko, za účelem poskytování služeb televizního vysílání, zatímco druhé ustanovení ukládalo společnosti Paramount povinnost, aby vložila do dohod, které uzavírala s provozovateli televizního vysílání se sídlem v EHP, avšak mimo Spojené království, ustanovení obsahující obdobný zákaz těmto provozovatelům ohledně takových nabídek ze strany spotřebitelů s bydlištěm ve Spojeném království nebo Irsku. V tomto ohledu Komise uvedla, že dohody, které prostřednictvím takových ustanovení vedou k absolutní územní exkluzivitě, mohou představovat omezení hospodářské soutěže „z hlediska účelu“ ve smyslu článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP, jelikož obnovují oddělování vnitrostátních trhů a jsou v rozporu s cílem Smlouvy, kterým je vytvoření jednotného trhu. Dopisem ze dne 4. prosince 2015 sdělila Komise toto posouzení, jakož i předběžný závěr společnosti Groupe Canal + jakožto zúčastněné třetí osobě.

Společnost Paramount nabídla závazky, aby reagovala na výhrady uvedené Komisí. V této souvislosti zejména prohlásila, že již nebude dodržovat ani jednat s cílem prosazovat dodržování ustanovení vedoucích k absolutní územní ochraně provozovatelů televizního vysílání, která jsou obsažena v licenčních dohodách uzavřených mezi společností Paramount a těmito provozovateli.

Poté, co Komise obdržela připomínky od dalších zúčastněných stran, včetně společnosti Groupe Canal +, rozhodnutím ze dne 26. července 2016<sup>1</sup> (dále jen „sporné rozhodnutí“) přijala a prohlásila takto nabídnuté závazky za závazné, jak stanoví článek 9 nařízení č. 1/2003<sup>2</sup>. Společnost Paramount tedy společnosti Groupe Canal + oznámila znění závazků, které byly takto prohlášeny za závazné, a jejich důsledky, v daném případě svůj záměr již nedohlížet na dodržování absolutní územní exkluzivity přiznané této společnosti na francouzském trhu. Vzhledem k tomu, že

<sup>1</sup> Rozhodnutí Evropské komise ze dne 26. července 2016 týkající se řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc AT.40023 – Přeshraniční přístup k placenému televiznímu vysílání).

<sup>2</sup> Nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1).

společnost Groupe Canal + měla za to, že takové závazky přijaté v rámci řízení zahrnujícího pouze Komisi a společnost Paramount nemohou být vůči ní účinné, podala k Tribunálu Evropské unie žalobu znějící na zrušení sporného rozhodnutí, která byla zamítnuta rozsudkem Tribunálu ze dne 12. prosince 2018<sup>3</sup>. Ve svém rozsudku ze dne 9. prosince 2020 však Soudní dvůr konstatoval, že posouzení přiměřenosti zásahu do zájmů třetích osob vyplývajícího ze sporného rozhodnutí, které provedl Tribunál, je stíženo nesprávným právním posouzením. Vyhověl proto návrhovým žádáním předloženým společností Groupe Canal + v rámci kasačního opravného prostředku, zrušil napadený rozsudek a v rámci vydání konečného rozhodnutí ve věci zrušil i sporné rozhodnutí. V tomto kontextu podal Soudní dvůr další upřesnění ohledně vzájemného vztahu pravomocí Komise a vnitrostátních soudů při provádění unijních pravidel hospodářské soutěže.

## Závěry Soudního dvora

Zprvce Soudní dvůr rozhodl, že Tribunál právem zamítl žalobní důvod vycházející ze zneužití pravomoci, jehož cílem bylo v podstatě prokázat, že Komise přijetím sporného rozhodnutí obešla legislativní proces, který se týkal otázky zeměpisného zablokování. V tomto ohledu Soudní dvůr zejména uznal, že Tribunál správně uvedl, že dokud legislativní proces týkající se otázky zeměpisného blokování nevyústil v přijetí legislativního textu, nejsou tímto procesem dotčeny pravomoci, které jsou Komisi svěřeny na základě článku 101 SFEU a nařízení č. 1/2003. V daném případě je přitom nesporné, že sporné rozhodnutí bylo přijato na základě takových pravomocí před skončením dotčeného legislativního procesu.

Zadruhé Soudní dvůr rozhodl, že Tribunál odmítl argumenty společnosti Groupe Canal + směřující k prokázání oprávněnosti relevantních ustanovení z hlediska čl. 101 odst. 1 SFEU, a tudíž neopodstatněnosti výhrad, v nichž tkví původ sporného rozhodnutí, rovněž na základě dostatečných důvodů, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení. Vzhledem k tomu, že dotčené licenční dohody obsahovaly ustanovení, jejichž cílem bylo zamezit přeshraničnímu poskytování služeb televizního vysílání dotčeného audiovizuálního obsahu, a za tímto účelem poskytovaly provozovatelům televizního vysílání absolutní územní ochranu zaručenou vzájemnými povinnostmi, mohl totiž Tribunál právoplatně konstatovat, že taková ustanovení mohou, aniž je tím dotčeno případné konečné rozhodnutí konstatující existenci či neexistenci porušení čl. 101 odst. 1 SFEU v návaznosti na úplný přezkum, vést k výhradám Komise v oblasti hospodářské soutěže. Z téhož hlediska Soudní dvůr zdůrazňuje předběžnou povahu posouzení protisoutěžní povahy dotčeného jednání v rámci rozhodnutí přijatého na základě článku 9 nařízení č. 1/2003. Tribunál proto rovněž správně rozhodl, že čl. 101 odst. 3 SFEU se použije pouze tehdy, pokud bylo předtím konstatováno porušení čl. 101 odst. 1 SFEU, z čehož vyvodil, že mu nepřísluší, aby se v rámci přezkumu legality takového rozhodnutí vyjadřoval k výtkám vycházejícím z podmínek použití čl. 101 odst. 3 SFEU.

Zatřetí Soudní dvůr uznal, že Tribunál správně konstatoval, že relevantní ustanovení mohla u Komise platně vyvolat výhrady v oblasti hospodářské soutěže týkající se celého EHP, aniž by měla povinnost analyzovat jednotlivé dotčené vnitrostátní trhy. Vzhledem k tomu, že cílem relevantních ustanovení bylo rozdělení vnitrostátních trhů, Tribunál správně připomněl, že takové dohody mohou ohrozit řádné fungování jednotného trhu, čímž by byl zmařen jeden z hlavních cílů Unie, nezávisle na situaci panující na vnitrostátních trzích.

Začtvrté Soudní dvůr zkoumal výtku vycházející z nesprávného právního posouzení, kterého se měl Tribunál dopustit zejména s ohledem na zásadu proporcionality při svém posouzení dopadu sporného rozhodnutí na smluvní práva třetích osob, jako je společnost Groupe Canal +. Soudní dvůr úvodem připomněl, že v rámci článku 9 nařízení č. 1/2003 má Komise ověřit nabídnuté závazky nejen z hlediska jejich vhodnosti reagovat na výhrady v oblasti hospodářské soutěže, ale rovněž z hlediska jejich dopadu na zájmy třetích osob tak, aby práva třetích osob nebyla zbavena své podstaty. Jak však Tribunál sám poznamenal, skutečnost, že Komise prohlásila závazek subjektu spočívající v neuplatnění určitých smluvních ustanovení vůči svému smluvnímu partnerovi, jako je společnost Groupe Canal +, která měla pouze postavení zúčastněné třetí strany, byť s tím tento smluvní partner nesouhlasil, za závazný, představuje zásah do smluvní

---

<sup>3</sup> Rozsudek ze dne 12. prosince 2018, Groupe Canal + v. Komise, [T-873/16](#).

svobody uvedeného smluvního partnera, který jde nad rámec ustanovení článku 9 nařízení č. 1/2003.

V tomto kontextu Soudní dvůr shledal, že Tribunál nemohl odkázat takové smluvní partnery na vnitrostátní soudy za účelem zajištění dodržování jejich smluvních práv, aniž porušil ustanovení článku 16 nařízení č. 1/2003, která těmto soudům zakazují přijímat rozhodnutí, která by byla v rozporu s dřívějším rozhodnutím Komise v této oblasti. Rozhodnutí vnitrostátního soudu, které by hospodářskému subjektu ukládalo povinnost, aby porušil své závazky prohlášené rozhodnutím Komise za závazné, by totiž bylo zjevně v rozporu s tímto rozhodnutím. Mimoto vzhledem k tomu, že čl. 16 odst. 1 druhá věta nařízení č. 1/2003 vyzývá vnitrostátní soudy k tomu, aby se vyhnuly vydání rozhodnutí, která budou v rozporu s rozhodnutím, které má Komise v úmyslu přijmout zejména pro účely použití článku 101 SFEU, Tribunál se rovněž dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že vnitrostátní soud může prohlásit relevantní ustanovení za slučitelná s článkem 101 SFEU, přestože Komise ještě může na základě čl. 9 odst. 2 nařízení č. 1/2003 znovu zahájit řízení a, jak původně zamýšlela, přijmout rozhodnutí obsahující formální konstatování porušení.

V důsledku toho Soudní dvůr dospěl k závěru, že **napadený rozsudek je stížen nesprávným právním posouzením, pokud jde o posouzení přiměřenosti sporného rozhodnutí ohledně zásahu do zájmů třetích osob, takže je třeba jej zrušit.**

Vzhledem k tomu, že Soudní dvůr shledal, že soudní řízení dovoluje ve věci vydat konečné rozhodnutí, zabýval se konečně důvodem směřujícím ke zrušení vycházejícím z porušení zásady proporcionality. **Soudní dvůr**, jenž vyvodil důsledky z důvodů odůvodňujících zrušení napadeného rozsudku, **poukázal na zásadní povahu, v systematické dotčených licenčních dohod, povinností směřujících k zajištění územní exkluzivity přiznané provozovatelům televizního vysílání, jež jsou dotčeny závazky prohlášenými sporným rozhodnutím za závazné.** Soudní dvůr přitom dospěl k závěru, že **Komise tím, že přijala sporné rozhodnutí, zbavila smluvní práva třetích osob, včetně práv společnosti Groupe Canal + vůči společnosti Paramount, své podstaty, a porušila tak zásadu proporcionality**, takže je třeba sporné rozhodnutí zrušit.

---

**UPOZORNĚNÍ:** Proti rozsudku či usnesení Tribunálu lze podat kasační opravný prostředek k Soudnímu dvoru, který je omezen na právní otázky. Kasační opravný prostředek zásadně nemá odkladný účinek. Je-li kasační opravný prostředek přípustný a opodstatněný, Soudní dvůr rozhodnutí Tribunálu zruší. Pokud to soudní řízení dovoluje, může Soudní dvůr ve věci vydat sám konečné rozhodnutí. V opačném případě vrátí věc zpět k rozhodnutí Tribunálu, který je vázán rozhodnutím vydaným Soudním dvorem v rámci kasačního opravného prostředku.

---

*Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.*

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499